મોળંકીનો ગરબો.

તથા

બહુચરાજી માતાનો ગરબો

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

સાકરલાલ બુલાખીદાસ

બુકસેલર—રીચીરોડ અમદાવાદ.

આવૃત્તિ ૧ લી. પ્રત ૩૦૦૦.

સયમંડ જ્યુબિલી પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ.—અમદાવાદ.

સને ૧૯૦૩. સંવત ૧૯૫૯.

કીમત એક આનો.

સોળંકીનો ગરબો

તથા

બહુચરાજી માતાનો ગરબો.

સોળંકીનો ગરબો.

શ્રી ગણેશાયનમઃ ।। શ્રીસારદાય નમઃ ।। સમે શંભુ જીના સુતને આરાધુ, ગ્રંથ જ્ઞાન બુદ્ધીવડે સાધુરે; મારી બહુચરાજી માત. ટેક. સરસ્વતી હાથ ઝાલોને મારો, કરૂં વરણન શ્રી બહુચરા તમારોરે; મારી૦ ૨ બ્રાહ્મણ ભાવે ભરચો ભ્રાત ખાંત બોલે, નાવે નગ્ર સંખલપુર તોલેરેઃ મારી૦ ૩ કોમળ કડલામાં કાંબીઓ બીરાજે, પગ પડછંદે ગગન ચઉદ ગાજેરે; મારી૦ ૪ દસ આંગળીયે વીંટીયુંના વાળા નખ વીસ ચળકે નવલક્ષ તારારે; મારી૦ ૫ પહેરચો વેડલોને ગુજરી રૂડી, બાંહે બાજુબંધ કનક મધે ચુડીરે મારી૦ ૬ ભાલ ભ્રગુટીમાં રવી તારા ઝળકે, છુટે અંબોડે શીરોમણી નાગ લળકેરે; મારી૦ ૭ લાયક વાળી વાળીના રંગ જુવા, ગોળ ઘુઘરાને વાગે વોંછુવારે, મારી૦ ૮ સંખલપુર સરવે વઇકુંડ મણીછે, તેને માથે માત બહુચરા ધણીછેરે મારી૦ ૯ મેરૂ મુકી ઘોળાગઢ આવ્યાં, રાજ સંખલપુર સોહાવ્યાંરે; મારી૦ ૧૦ છળવા શોણીતપુરનો ભુપ, વીશ્વનાથે ધરચું વામન સ્વરૂપરે; મારી૦ ૧૧ વારૂ

સ્વરૂપે બળીનું રાજ લીધું, કદમ ત્રણ વચે માપ એ
કીધુ રે; મારી૦ ૧૨ ત્રીજું કદમ પાતાળ વચ્ચે માપ્યું,
માન સરોવર માજીનેકાજ સ્થાપ્યુ રે મારી૦ ૧૩ ફુટયું
પાતાળ પગનું જોર જાણી, તેમાં પ્રગટયું સજીવન પા
ણીરે; મારી૦ ૧૪ જબ પદમનું પ્રસન થયું વન, તેમા
આપ માજી પુરશાતનરે; મારી૦ ૧૫ ધોળાગઢનું તે
રાજ મુકી દીધું, આસન આવીને તે ઠામે કીધુ રે મા
રી૦ ૧૬ સુખ પામ્યાં આસન કરી સ્થીર, સરોવરમાં
પુનમ શરીરરે; મારી૦ ૧૭ રોમ ખીલ્યાં ભરાઇ રસ થુ
લે, આસનવાળી બેઠા વરખડીને મુળેરે; મારી૦ ૧૮
અભે આસન કરી માતા રહ્યાં, પડછો આપીને માતા
ત્યાં થયાંરે; મારી૦ ૧૯ આપો મતિ માને ચરણે શીસ
નામું, કરી કરૂણા જોયુ કાલરી સામુરે; મારી૦ ૨૦ વ
જો સોળંકી તે રાજ મણી છે, ચકબે ચારસેં ચુંવાળ
નો ધણીછેરે; મારી૦ ૨૧ વજો સોલંકી પવીત્ર જેનું ના
મ, ઘેર એકસોને આઠ દુજે ગામરે; મારી૦ ૨૨ વજો
સોળંકી વ્રદ્ધ થયા રાય; પેટ પુત્ર નથી એ મોટા અ
ન્યાયરે; મારી૦ ૨૩ વજો સોળંકીની રાણીઓ સોહાવે
તેનું પીયૂર વસઈ મધ્યે કહાવેરે મારી૦ ૨૪ રૂપ રંગને
જોબન રસ ખીલી, કુળ ઉંચુ ને જાત વાઘેલીરે; મારી૦

૨૫ તેને ગરભ રહયોનાભીને પ્રકાશ, તેની પ્રજાને પુ
ત્રની થઇ આશરે; મારી૦ ૨૬ નવમાસ થયા ગરભવા
સમાંહી, પુત્રી જન્મીને નીશા ગઇ તાંહીરે; મારી૦ ૨૭
આશા પુત્રની હતી તે ઉડી ગઇ, મધ્યરાતે એક દીક
રી થઇરે; મારી૦ ૨૮ જન્મ થયો મધ્ય રાત્રીને ટાણે,
વાત રાણીને વડારણ જાણેરે; મારી૦ ૨૯ રાજા પ્રદ્ધને
રાણીની જુવાની, વાત રાખો નગરમાં છાનીરે; મારી૦
૩૦ વાત હોઠ બાહાર ફડફડશે, રાજ ફટઇઆને ઘેર જ
સેરે; મારી૦ ૩૧ વેણ પ્રભાતે વડારણે કહયો, વેંચો સા
કર રાયને કુંવર થયોરે; મારી૦ ૩૨ વાત વડારણની
નગરમાં જાણી, શુભ દેશમાં તે સાકરો વેંચાણીરે; મા
રી૦ ૩૩ વાત લોકો કરે છે રાજાનું રહ્યું પણ, કર્યું
સગપણ જઇ પાટણરે; મારી૦ ૩૪ વેવાઈશાળમાં વા
ઠ્યો છે રંગભેર, કન્યા સતર કુંવર વરસ તેરરે; મારી૦
૩૫ કોમળ લહેરપાટ અંગમાં સોહાવે, તેને મરદંગી તે
વસ્ત્ર પેહેરાવેરે; મારી૦ ૩૬ છે કન્યાને કુંવર કહયોછે,
ઉર ઉપરતો અંબુજ રહયો છેરે; મારી૦ ૩૭ કન્યા તે
ડી પાટણ થકી ઘેર, રાત અડધીએ તે ઉપની શી પેર
રે; મારી૦ ૩૮ જમસ્તાદીલ રથીર રાખેગ, માગ્યો ભા
મનીએ ભરથાર સાથે ભોગરે; મારી૦ ૩૯ બાળે તેને

કન્યા તતબર થયાં, મહીપતિની મેડી ઉપર ગયારે; મારી૦ ૪૦ આનાકાંની થઇ ભરાંત પડી ભારી, વાત ચાવડીએ લીધી વીચારીરે; મારી૦ ૪૧ જાણ્યું બીરા જ્યો છે ભલો ભુપાળ, વાંક કોનો કાઢું ફુટયું આ ક પાળરે; મારી૦ ૪૨ અણવરતા સોળંકી જેવા ભુપ, જ્યારે જોયું ત્યારે નારી જેવું રૂપરે; મારી૦ ૪૩ મહા દુઃખથી ચીંતાતુર થઇ, આણું આવ્યુંને પીયર પાછી ગઇરે; મારી૦ ૪૪ માએ માનુનીનું મુખ જોયું ન્યાળી, સારા ભવ વચે દેહ જાણે બાળીરે; મારી૦ ૪૫ માતા જુવે છે માનુની કેરૂ મુખ, સામા સાસરામાં કાનું છે દુઃખરે; મારી૦ ૪૬ દુઃખ નથી સુખ મરજો માને બાપ, જન્મ થતાં શે ન કરડયા મને સાપરે; મારી૦ ૪૭ વ ણા સુખમાં લખાવ્યું બહુ દુઃખ; ગળગુથીમાં શેન પા સુ વીખરે; મારી૦ ૪૮ વાત કહાડી પરણ્યાની રીતભા રી, નર જોયા વીના પરણાવીરે નારીરે; મારી૦ ૪૯ વ ળી પાટમાં વાત બધે થાય, કરયો મહીપતીએ મો હોટો અન્યાયરે; મારી૦ ૫૦ એવી અધરમ વાત મચા વી, એણે પુત્રી સાથે પુત્રી પરણાવીરે; મારી૦ ૫૧ વે ણ પુત્રીનાં કઠણ ઘણાં લાગે, તેડુ જમાઇતો ભરાંતમા ગરે; મારી૦ ૫૨ વેણુ પ્રજાનાં ચોતે રહયો સાહી,

તેડુ સાસરે રમવા જમાઇરે; મારી૦ ૫૩ વાત મહીપતિ એ કરી ભારી, લખ્યો કાગળ સાંઢ હલકારીરે; મારી. ૫૪ ભાતભાતના ભલા સરવે સોહાવો, સોલંકી સાથે સહુ રમવાને આવોરે; મારી૦ ૫૫ સુણી વાત સહુ હરખે ભરાયા ચઢી સોલંકી તે ચારસેં ગયારે; મારી૦ ૫૬ બન્યા ઘરેણાં પહેરીને નરેશ, કોઇને વરસ થયાં સોળને વીશરે; મારી૦ ૫૭ પહેરી બખતર પાખરણુ મી ખેલા, સજ્યા આભુષણ બન્યા ગોરખ જેવા ચેલા રે; મારી૦ ૫૮ હઇએ હરખ તે ઘણો ભરાઈ, પછી ભોજનની વેળા થઇરે; મારી૦ ૫૯ બોલ્યા સોલંકીસાથ સસરો વાણી, થાઓ તતબર ગંગાજળ પાણીરે;મારી૦ ૬૦ સાથે સરવને જમવાનું મન થાય, તેજપાળ ઘણું મનમાં પસ્તાયરે; મારી૦ ૬૧ મુકાવ્યું પાણી કરચોન વરાવાનો વીચાર, પાસે ચાવડા ઉભા રહ્યા દશબાર રે; મારી૦ ૬૨ સસરો બોલ્યો વચન ગરવ ભર્યો,જમાઈ થાકયા હશે ચોળીને નવરાવોરે મારી૦ ૬૩ ઉર ઉપન્યો અંબુજ પુર લાજે, વસ્ત્ર ઉતારૂં તો સભામાંભરમ ભાગેરે; મારી૦૬૪ પુંચો પકડી સસરાએહાથ સાહયો મરણ ભલું મનખો જાશે બાધોરે; મારી૦ ૬૫ એને નાઠાનો જડે નહી ઠામ, બાઇએ પ્રાણી નાસ્ફુર

ણી હામરે; મારી૦ ૬૬ નાંખ્યો હાથને કટારી આવી કુંમ, તે સમે પડી પાટણ વચે બુમરે; મારી૦ ૬૭ દી લ ધરતાં તે વાત હવે ફાવી, લાલ ચાકર પાસે મંગાવી રે; મારી૦ ૬૮ હચામચ ચોક મધે મચાવી, મુગલ મ ર્યા વીસ બાવીસરે; મારી૦ ૬૯ ક્ષત્રી બુમ સુણી સુ ર ઉપન્યું આપ, કોડી ગૌહત્યાનું બેસે શીર પાપરે; મારી૦ ૭૦ પોચ્યો પેંગડામાં પગનું જોર જાણી, મા રયો આંચકો મુગલ નાંખ્યા તાણીરે, મારી૦ ૭૧ કરમ હીણે કરયો ત્યાંતો મોટો ફંદ, કરયા બાર દરવાજા બં ધરે; મારી૦ ૭૨ સેન ચાવડો લઇ ચાલ્યો ઘણું જોર, આગળ જાય સોળંકી તારો ચોરરે; મારી૦ ૭૩ જોરા ઘોર કરી ચાવડે હલકારયા, ચોક ચારસેં સોળંકી ત્યાં મારયારે; મારી૦ ૭૪ તેજમાલને લીધો ત્યાં ઘેરી, થ યો હોકારોને ઘોડી પાછી ફેરીરે; મારી૦ ૭૫ ચડયું તે જમાલને ઘણું સુર સૂરા સાતશેં કરયા ચકચુરરે; મા રી૦ ૭૬ રોમ ખીલી આંખે આવ્યાં જળ, સુરા સાત સેં મારયા બરછીને ફળરે; મારી૦ ૭૭ કરયો ઘેરાન રો શ થઇ શુદ્ધી, મારી એડી દરવાજે લાલ કુદીરે; મા રી૦ ૭૮ વીકટ સમો થયો ત્યાં ઘણું વીલાસે, ચાલી કુતરી ઘોડીની વાંસેરે; મારી૦ ૭૯ ચાલી ઘોર દક્ષીણ

ખુણુ ન્યાળી, લાલ રહેતિ નથી હાથમાં ઝાલીરે; મારી૦ ૮૦ ચઇતર માસનો તડકો છે ઝાઝો, મધ્ય ઝાડી વચે કોલરી નાઠોરે; મારી૦ ૮૧ કરયો પશ્ચીમ ઉપર પ્રવેશ, છુટા અંબોડા ભુમી ભરાય કેશરે; મારી૦ ૮૨ જીવ સ્થીર નથી શોર શો મચાવે, પરીબ્રહ્મ પછી શાંતી પ માવેરે; મારી૦ ૮૩ આવ્યો ઓર દઇ બોરૂ વન પાસે, સમીસાંજ થયા ત્યાં નીવાસેરે; મારી૦ ૮૪ ચઇતર મા સનો જબરો છે દીન, લાગ્યો તાપને અકળાયું તંનરે; મારી૦ ૮૫ કરયું આસન આવી ત્યાં ભોમ ખડી, સ્વા ન કુતરી જઇ ખાબડામાં પડીરે; મારી૦ ૮૬ વડીવાર જઇ જળ પીવા લાગી, કીધો કુતરોને ભરાંત સહુ ભા ગીરે; મારી૦ ૮૭ ચડી વરખડે દીઠું નહી કોઈ જાતે, ત્યારે ઉતારયુ જઈ લાલ કેરૂ સાજરે; મારી૦ ૮૮ અઘો ર વનમાં લોકોની ઘણી ચોરી, લાલ ખાબડા ઉપર બાહ્યએ દોરીરે; મારી૦ ૮૯ લાલ નવરાવીને છોડયોઅ છોડો મટી ઘોડીને નીપજયો ઘોડારે; મારા ૯૦ વીશ્વા સ આવ્યો ઘણો બાઇને મન, જળ વચે ઝંપાવું મારૂ ત નરે; મારી૦૯૧ ચડો વરખડીએ શોક સમાવા, કોઇદી ઠું નહી પછી ગયાં નાહાવારે; મારી૦ ૯૨ આભુરણુ ઉતારયાં કોઇ દેખે જન, ઉતરયાં જળમાંને પ્રસંન્ન-

તંનરે; મારી૦ ૯૩ ઉર નુરમાં ગયાં છે સમાઇ, મટી
નારીને મુખે મુછ આવીરે;; મારી૦ ૯૪ રેણી મટી ગ
ઇ ઉગ્યો જરદ, મટી બેશીને માજીએ કીધો મરદરે; મા
રી૦ ૯૫ કરયું ત્રીશુળ તે વરડીના મુળે, આ એધા
નીએ ભોમ મને જડેરે; મારી૦ ૯૬ માજી મળયા રૂપ
બેરીનું સમાવ્યું, સુજ્યું શેહેર કાલરી ગામ આવ્યું
રે; મારી૦ ૯૭ આવી સેવકને લીધા કરસાહી, વજા
સોળ કીને વેર વધાઇરે; મારી૦ ૯૮ વાળ્યું વેર આવ્યું
ચારસેંનું ટાણું, પેહેલા પાટણમાં મોકલાવ્યું આણુરે;
મારી૦ ૯૯ આપ્યું સુખને એને પડયું ચેન, એવે આ
વ્યું બોડી મુગલ કેરૂ શેનરે; મારી૦ ૧૦૦ કરી કોય
અસુર આવ્યો જાગી, મતીહીણે દેવ મુરતી ભાગીરે;
મારી૦ ૧૦૧ ત્રણ લોકમાં પડાવે છે ત્રાસ, ધરમ હિંદુ
નો કરાવેછે નાશરે; મારી૦ ૧૦૨ માથે મરણ મળે ન
હી કોય, શાંગ આવ્યો શેહેર સીધપુર માંહેરે; મારી૦
૧૦૩ રોકયા બ્રાહ્મણને દેવ કોઇ બતાવો, નોકર ધરમ
હમારામાં આવોરે મારી૦ ૧૦૪ હીંદુ મટીને મુસલમા
ન થાઓ, પડો કલમોને મુખે મુલા ગાઓરે; મારી૦
૧૦૫ જુપે બ્રાહ્મણને સરવેને સંતાપ્યા, લાજ જતાંની
લંકંઠ બતાવ્યા; મારી૦ ૧૦૬ આજા ત્રણ મારી મુકી

ને જાય, સાચ વીના સજીવન ક્યાંથી થાયરે; મારી૦ ૧૦૭ મુવા મડદાંનથી જીવ્યાં કાંએ, ઘેરા ઘાલ્યો સીધપુર માંહેરે; મારી૦ ૧૦૮ દેવ બ્રાહ્મણના તન અકળાવ્યાં, પેહેલે પોકારે બહુચર માતા આવ્યાંરે: મારી૦ ૧૦૯ કુળવંત તમે કુળવંતા ભરષ્ટ કેમ થાઓ, વશુ પશ્ચીમમાં મુજને બતાવોરે; મારી૦ ૧૧૦ ત્યારે બ્રાહ્મણને સાચ ઘણું આવ્યું, સ્વપ્નું આપ્યું તેથી બોલતાં ફાવ્યું રે; મારી૦ ૧૧૧ મુસલમાનને બ્રાહ્મણ કહે છે, ચાલો પશ્ચીમમાં બહુચરા વસે છેરે; મારી૦ ૧૧૨ બસેં બોતેર બ્રાહ્મણ ત્યાં ઝાલ્યા, અસુર આથમણા લઈ ચાલ્યોરે મારી૦ ૧૧૩ વીકટ ઝાડી ને દેવ સહુ જુવે, આવી આસન કીધુ વરખડીને મુળરે; મારી૦ ૧૧૪ માના તેજમાં નથી કાંઇ મણા, બાઇને પારે આવે છે લોક ઘણારે; મારી૦ ૧૧૫ માને પારે મરઘા ઘણા રમે છે જોઇ મુગલને જીવ ભમે છેરે; મારી૦ ૧૧૬ ઝાલ્યા મરઘા નરને કાંઇ માંદા, મારી અસુરે ત્યાં ભક્ષ કરા ખાધારે મારી૦ ૧૧૭ પોહોર રાતરે મુવા મરઘા બોલ્યા, ત્યારે મુગલ ઘણા અકળાયારે; મારી૦ ૧૧૮ માએ અસુર ઘણા અકળાવી, ફાડી પેટ મરઘા નીકળ્યા સાહીરે; મારી૦ ૧૧૯ માના મરઘા નીકળ્યા છે સરવ, ત્યારે

ઉતરયો અસુરનો ગરવરે; મારી૦ ૧૨૦ બોઠીમુગલને
સાચ ઘણું આવ્યું, માને ચરણે જઈશીશ નમાવ્યુ રે;
મારી૦ ૧૨૧ ઘણા જોયા મેં દેવ બધા ન્યાળી, નવખં
ડમાં તુ બહુચરા બાળીરે; મારી૦ ૧૨૨ માને પારે આ
વ્યો પાછો નહીં જાઉં, મુસલમાન મટી હીંદુ થાઉરે,
મારી૦ ૧૨૩ ત્યારે માજીએ એકોપ કીધા, તારા લશ્ક
રમાં મરણ ભાઇ પેઠારે; મારી૦ ૧૨૪ માજી માફ કરો
જાય મારૂં નામ, તારા સોલંકીનો હું છું ગુલામરે;મા
રી૦ ૧૨૫ ત્યારે કરૂણા કરી માજીએ જોયુ ન્યાળી, મા
રા સોલંકીને જઇ મળ કાલરીરે; મારી૦ ૧૨૬ વંશરા
ખવાને કાલરી ગયો છે, તે દેશી મુસલમાન થયો છે
રે; મારી. ૧૨૭ યાદ રહયુ છે બહુચરાએ કામ, ત્યાર
થી ધરયું ખંભારીઆ નામરે; મારી, ૧૨૮ તેતો બોલે
ને બોલે બંધાણો, અંતે ચાકર એ સોલંકી તણોરે;
મારી૦ ૧૨૯ પુરૂષ કરયો નારીને પસાર, સઇકા સતા
શીયાને વાસ્તારરે; મારી૦ ૧૩૦ પેહેલે લખ્યું પરમા
ણુ, ગઈ વધાઇ પાટણ થયું જાણુરે મારી. ૧૩૧ ચીત
ચાવડાને ખચીત ન આવે, પુરૂષ નારનો કોણ નીપજા
વેરે; મારી૦ ૧૩૨ બોલે વાણી મધુરી રસ મીઠી, લેઇ
ચોચુળ માજી હસે બેઠીરે; મારી૦ ૧૩૩ શુભ સુખ

થયું આએ દુખ સમાવ્યાં, ચઢી ચાવડાજી તેડવા આ
વ્યારે; મારી૦ ૧૩૪ સોલંકીને લઈ પાટણ ગયા તે, સા
થે સસરો જમાઇ એકઠા થયાછેરે; મારી. ૧૩૫ બાંધી
હાથ ને સસરો લાગ્યા પાય, માફ કરો માજી થયો મહા
અન્યાયરે; મારી૦ ૧૩૬ કહ્યુ વેણ માએ કીરપા કરી
એવું, મુખે ગમે તે વરદાન દેવુંરે; મારી૦ ૧૩૭ લેઈ
કન્યા સોલંકી ઘેર જાય, મહા વનમાં માજીનું દેહેરૂં
થાયરે, મારી૦ ૧૩૮ ચીત ચાવડે ખચીત મન જાણ્યું
વળી સાતસેંનું ટાણુંરે; મારી૦ ૧૩૯ આપી વીદાય
ને લાગે પાય, કન્યા તેડી સોલંકી ઘેર જાયરે; મારી૦
૧૪૦ તેજમાલ કહે મન માન્યું મારૂ, માના હુકમે ક
રાવ્યું દેરૂં રે; મારી૦ ૧૪૧ એ એંધાણી વરખડી બતા
વી, આશન કરવાને ભુમી ખોદાવીરે; મારી૦ ૧૪૨મે
નમાં હરખ તેજપાલને નમાય, મહા વનમાં માજીનું
દેહેરૂં થાયરે; મારી૦ ૧૪૩ કામ પુરૂં કરો ના રહે અ
ધુરૂં, તેજમાલ કહે આ ખાબડું પુરોરે; મારી૦ ૧૪૪ક
ર્યુ દેહેરૂં તે વરખડી માંય, ત્યાંતો સતી બહુચરા
પુંજાયરે; મારી૦ ૧૪૫ કરયું દેહેરૂં ને વરખડી છે
માંહી, મોટા વરણનમાં તો બહુચરા બાઇરે; મારી.
૧૪૬ બોલો જાણી માએ કરાર જાણી, ગોખ કરશે છે

ઉત્તર ભણીરે; મારી ૧૪૦ કરી ગોખ જોખ ગુણવંત જોઇ; માએ એવું કરયું નહીં કોઇરે; મારી, ૧૪૮ રચી પ્રથવી કરી જુગ ચાર, તેમાં હાથ ચારે ધરયા અવતારરે; મારી ૧૪૯ કાશી બદરીને કેદાર, સઉ દરશન કરે માને દવારરે; મારી. ૧૫૦ માયા માજીની તોચઉદ બ્રહ્માંડ, આવ્યા સત્ય જોવા ગુજરાત ખંડરે; મારી ૧૫૧ કરયો પ્રત્યક્ષ વઇકુંઠ જેવો પારો; ગુજર ખંડમાં પાટણ વાડોરે; મારી૦ ૧૫૨ રામનામનો વધારો ઘણો થાય, પારે આવે તેનાં પાપ નાશ થાયરે; મારી૦ ૧૫૨ કાશી બદરીને કેદાર હશે કાંઇ, સરવ તીરથ સંખલપુર માંહીરે; મારી ૧૫૩ માના પરેમની કળાકળ કહુંછું, ધરૂ ધ્યાન પશ્ચીમમાં રહુંછું રે; મારી૦ ૧૫૪ આદે અનાદે વશુંછું તારી પાસે, ગામ ગાંગડામાં માતાનો વાસરે; મારી૦ ૧૫૫ આદે અનીદેવ તમો છો પ્રસન્ન, ઘણું કહીએ શું કહેવાતું નથી સનરે; મારી૦ ૧૫૬ વારે વારે કરૂ માનુ વખાણ, નથી તરપત થતુ મનરે; મારી૦ ૧૫૭ દીન જાણી દયાળી હાથ ઝાલ, સેન સોળંકીનું કીધું ન્યાલરે; મારી૦ ૧૫૮ ગ્રહી હાથ વીરનું થીર લેશે, આગળ ઘણું અણવટતું થશેરે; મારી૦ ૧૫૯ મુગલોનાં શીશ માંહી રડવડશે, આગળ ઘણું અ

ખુવટતું થાશેરે;મારી૦ ૧૬૦ તેજમાલ છે માજીનો તાન,
અખંડ કીધો સોળંકીનો વંશરે;મા૦ ૧૬૧ ચીતચાહી
ને ચરણ સામા ધશે, નીશ્ચે તેજમાલને પુત્ર થશેરે;
મારી૦ ૧૬૨ મોઢ બ્રાહ્મણ અનુભવી લીધો, માના મુ
ખમાં વીશ આવી કીધોરે; મારી૦ ૧૬૩ માને પાયેમેં
પરેમ રસ પીધો, ગરબો બાણુની સાલમાં કીધોરે; મા
રી૦ ૧૬૪ પયેમે પ્રીતે નાનો ગરબો ગાજો સહુ, ગરબો
જોડયો મેં ભુગલ માંહીરે; મારી૦ ૧૬૫ આઠ હજારને
સાતસેં વરસ, તે દીને આપ્યું માએ પુરૂષાતનરે;
મારીં૦ ૧૬૬ દયારામ માજીના ગુણ ગાય, તારા હાથ
ની હમેશ શીર છાયરે; મારી૦ ૧૬૭ માતા બહુચરા
ભવાનીનું માય, ટુંકો એકશોને છયાસી પુરી થાયરે;
મારી૦ ૧૬૮ માજી પુરૂષ પીએરનું કહાવે, માહાદુખી
આનાં દુખ તું સમાવેરે; મારી. ૧૬૯ તોએ તારો વરણ
ન પુરો ન થાએ, કરજો કરૂણા સરવપુર માંહરે,
મારી૦ ૧૭૦ તને સહુ કર જોડીને બાળ, તંતો
કરયા સરવને ન્યાહાલરે; મારી૦ ૧૭૧ શુકલ
પક્ષને માસ અસાડે, જનમ ધરયો માજી પ્રગ
ટયાં ત્યારેરે; મારી. ૧૭૨ જેણે દરશાન કરયાં આવી
ત્યાંય. તેનાં સંકટ હરયાં છે માય, માંરી. ૧૭૩ મામ

જુમોલનો વીપ્ર હતો સાથ, હતો વૃધ એ મોટો અન્યા
યરે; મારી. ૧૭૪ વંશ રાખવાને નહોતું કોઈ, ધણાકુઃ
ખે કરચો મન વીચારરે; મારી. ૧૭૫ બાઇ બહુચરાને
જઈ ન્યાળું, માને પાળે જઇ દેહ મારી ગાળુંરે; મા
રી. ૧૭૬ બેઠા બાંગણ કરવાને સાર, એને લાંગણ થ
ઈ દશ બારરે; મારી. ૧૭૭ માએ સ્વપ્નું આપ્યું એને
ભારી, ઘેર જાને રહેશે ગરભવાશ નારીરે; મારી. ૧૭૮
પુત્ર થયો એને માજીને પશાય. આ દેશમાં માજીનું
નામ થાયરે; મારી. ૧૭૯ આવ્યો આંધળો માજીને દ
રબાર. ધણી લાંગણ થઇછે ઠારરે; મારી. ૧૮૦ ઉઘડી
પડર આંખ્યો સારી થઇ, ઉઠિ માને ચરણે લાગ્યો જઇ
રે; મારી. ૧૮૧ અખંડ રાજ રહેજો ગાયકવાડ તણું, ક
રી પ્રણામ ઉલ્લાસ મન આણુંરે; મારી. ૧૮૨ કડી પાટ
ણનું કરે રાજ ત્યાંય, એમને દરદ થયું તે ન રૂઝાયરે;
મારી. ૧૮૩ કીધું લોકોએ આવિ એમને ત્યાંય, રાખો
બહુચરા તણી ઉપમાયરે; મારી, ૧૮૪ રાખી બાધા દી
વસ આઠ કેરી, માએ સારૂ કરયું ત્યાં નજરફેરીરે; ૧૮૫
કરચો હુશીઆર દુખ ગયું જ્યારે, માનું દેહેરૂ કરાવ
વા માંડયું ત્યારેરે, મારી. ૧૮૬ તળાવ ખોદાવવા માં
ડયું ચોફેર, માજી પ્રસન્ન થયાં લાવી મેહેરરે; મારી.

૧૮૭ ચોફેર ધરમશાળા કરી ત્યાંય. વાગે ચોગડીયાં દે
વળ માંયરે; મારી. ૧૮૮ ખરચ્યા રૂપીઆ લાખ બેચા
ર, પાછળ ખોદાયું માન સરોવર સારરે; મારી. ૧૮૯ ઘ
ણું રેહેજો રાજ ગાયકવાડ કેરૂ, એવિ રીતે પુરૂ કરયું
દેહેરૂરે; મારી. ૧૯૦ બ્રાહ્મણ દયારામ વરણવી ગુણ
ગાય, માતા બહુચરાનો સેવક કેહેવાયરે; મારી બ
હુચરાજી માત. ૧૯૧ ઇતીશ્રી સોળંકીનો ગરબો સંપુ
રણ લખ્યો છે.

समाप्त